Strašidla z Nerudovky

Ivana Vostřáková

Ivana Vostřáková

Strašidla z Nerudovky

2009

Ivana Vostřáková

Strašidla z Nerudovky

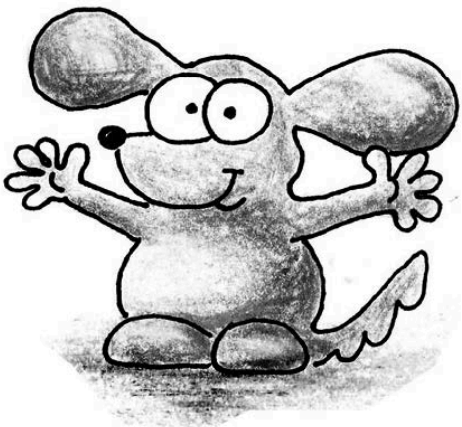

2009

Copyright © 2009 Ivana Vostřáková
Ilustrace © 2009 Dana Vostřáková

ISBN 978-80-906-8830-8 (pdf)

Elixír mládí

Kapitola první

Vražedné stěhování

Sídliště poklimbávalo v líném sobotním dopoledni. Všude bylo mrtvo, ticho, jen před desetipatrovým věžákem parkoval velký stěhovací vůz.

Dva statní svalovci v montérkách do něj nakládali předpotopní černé pianino. Kolem nich jako kvočna pobíhala štíhlá pohledná čtyřicátnice a snažila se dirigovat každý jejich krok.

„Prosím vás, pánové, opatrně. Je to vzácný kus!“

Stěhováci na sebe vrhali otrávené pohledy a starší z nich se čistě ze slušnosti pokusil o konejšivý tón.

„Žádný strachy, paninko, my jsme profesionálové. Nebude na něm ani škrábaneček.“

Na paní Šimáčkovou neudělaly jeho sliby sebemenší dojem. Než však stačila něco odseknout, z domovních dveří se vyřítil obrovský rezavý pes. Bravurní kličkou se prosmýkl kolem ní a z přebytku bujnosti skočil zezadu na mladšího ze stěhováků. Opřel si mohutné tlapy o jeho ramena a dlouhým vlahým jazykem mu bleskurychle oblízl ucho.

Muž leknutím zařval a pustil pianino z výšky na zem. Žuchlo sebou na bok jako stará unavená velryba a vzápětí mu odpadla noha.

Starší z mužů se snažil situaci zachránit, ale rozdováděný pes se vrhnul i na něj. Srazil ho na zadek a na důkaz své příchylnosti mu oslintal obličej.

Stěhovák se kryl rukama a vztekle nadával.

Paní Šimáčková vychrlila na psa několik zmatených povelů, v záchvatu zoufalství dokonce použila i hrubou sílu ve snaze ho odtáhnout, ale neměla

šanci. Padesát kilo psí váhy a bujarého temperamentu mělo jako vždy navrch.

Uprostřed nejhorší vřavy a křiku vyplula z domu postarší elegantní dáma v klobouku s širokou krempou, na všechny strany rozdala zářivé úsměvy takového formátu, že by všechny hvězdy filmového plátna musely studem zalézt pod kanape, kdyby ji viděly a celkem nevzrušeně zašvitořila: „Bobíčku! Zlatíčko moje! Copak nevíš, že olizovat cizí lidi je krajně nehygienické? Chceš chytit nějaký škaredý bacil?“ Zalovila v kapse, vytáhla vyžehlený kapesník a pečlivě otřela pejskovi tlamu. Potom si nasadila brýle a přes jejich skla přísně zamžourala na stěhováky.

„No to jsme zase jednou chytli firmu! Vsadím se, Anežko, že je objednával Šimáček.“

Paní Šimáčková zalomila rukama a vrhla na babičku zničující pohled.

„Maminko, prosím tě, teď raději mlč! A vezmi si toho psa někam stranou, nebo se zblázním.“

Stará paní uraženě nadzvedla pěstěné obočí, popadla Bobíčka, který se v její přítomnosti pokrytecky tvářil jako výlupek všech ctností, za obojek a s nesouhlasným brumláním ho táhla pryč.

Mladší stěhovák zaúpěl.

„Ježišmarjá, to je kšeft.“

Starší z mužů si otřel zátylek i obličej šátkem a roztřeseně obhlédl trosky klavíru. Zvedl ulomenou nohu a zkoumal, jestli půjde přidělat. Nenápadně syknul na kolegu: „Buď zticha a pojď mi s tím radši pomoct.“

Paní Šimáčková stála nad klavírem, ruce v bok a tvářila se jako bůh pomsty. Po chvíli mlčení mrazivě ucedila: „Říkali jste, že jste profesionálové. Jestli se teda nemýlím.“

O staršího stěhováka se pokusila mrtvice. Zasípěl: „Snad to nebude taková tragédie, dámo. Vždyť to spraví mizerné dva hřebíčky.“

Mladší muž za jeho zády vztekle zavrčel: „Ale leda tak do její rakve, šéfe.“

Obývací pokoj už byl více méně vyklizený. Vybledlé tapety s tmavšími obdélníky na místech, kde dřív visely obrazy a poslední zbytečnosti na podlaze jen stěží připomínaly bývalý útulný domov.

Dlouhovlasá hezká osmnáctiletá dívka zvedla ze země kulaté akvárium se zlatou rybičkou a přitom se zájmem pozorovala svého nepraktického otce, jak zápasí s obrovitým přerostlým fíkusem a nešikovně se ho snaží procpat dveřmi do předsíně. Když se mu to ani na druhý pokus nepodařilo, nebezpečně zakolísal pod váhou květináče a ublíženě zabrumlal: „Kytka jedna blbá. Divím se, že si tvoje podnikavá babička nepořídila domů rovnou prales i s anakondou. To by jí totiž bylo podobný."

Karolíně zablikaly v očích pobavené ohníčky.

„Ale, tati! Když ti to vadí, tak jí to zatrhni! Hlavou rodiny jsi přece ty! Nebo snad ne?"

Pan Šimáček hlasitě vzdychnul a znovu se chopil květináče. Tentokrát se pokusil projít dveřmi bokem. Bylo to marné, protože rostlina i tak přečnívala na všechny strany. Jeden z jejích listů se odloupl a spadl na zem. V panu Šimáčkovi by se nedořezal krve.

„A kruci!" zasípěl zničeně.

Spěšně položil květináč vedle dveří a rychle nacpal utržený list do kapsy. Bylo to o chlup, protože současně zarachotil zámek ve dveřích a do bytu se vřítil rozdováděný Bobíček v těsném závěsu s babičkou. Stará dáma se s neskrývanou vřelostí usmála na vnučku a o poznání chladněji loupla okem po zeti.

„Tak jak to jde, mládeži?"

Karolína uličnicky mrkla na zaraženého otce a uculila se na babičku.

„Výborně. Úplně jako po másle, babi."

Stěhovací vůz vysupěl do poloviny Nerudovy ulice a zabrzdil před malebným patrovým domkem s mansardou. Zaparkoval za bílým

autem, o které se už nonšalantně opírala babička. Stará dáma si pohrávala s dlouhou hedvábnou šálkou a tvářila se nezúčastněně.

Pan Šimáček si protáhl bolavá záda, vydechl úlevou a jako první neobratně seskočil z kabiny stěhováku. Zamával na babičku a snažil se být příjemný.

„Nazdárek, babičko! Tak jsme tady. Jak se říká, s chutí do toho a půl je hotovo."

Babička si netrpělivě posunula klobouk a zavrčela: „Tss! Mně je úplně jedno, co si kdo říká. Jsem z toho stěhování úplně vyřízená, musím si dát kafe! O všechno abych se furt starala jenom já! Mám nervy úplně nadranc!"

Stěhováci obhlíželi dům a přitom si připravovali popruhy. Starší z nich se pokusil vzbudit babiččinu pozornost.

„Hernajs, to je ale vedro, milostpaní! Bodlo by pivo!"

Mladší si přisadil: „Mám žízeň, že bych se o ni mohl opřít."

„To mi povídej!"

Babička se ušklíbla a úspěšně předstírala částečnou hluchotu. Otočila se k mužům zády, zvedla hlavu k holým oknům starobylého domu a teatrálně vzdychla.

„Taková stará barabizna! Fakt nevím, jestli děláme dobře. Asi jsme to měli radši prodat. Chudák nebožtík bratr by nám to určitě neměl za zlé. Dej mu pámbu věčnou slávu."

Paní Šimáčková se vysoukala z auta a s nehraným nadšením se rozhlédla kolem.

„Blázníš, maminko? Bydlet v centru je dneska terno. A víš, jakou to má historickou hodnotu?"

Babička si pohrdlivě odfrkla.

„Historická hodnota mi může být ukradená. Mám radši nové domy. Tady se budu tak leda bát, abych náhodou nenašla ve sklepě za uhlím lidskou kostru."

Pan Šimáček, který jako obvykle poslouchal jenom na půl ucha, zděšeně nadskočil.

„Ježišmarjá, babičko! Jakou kostru zase?“

Babička chtěla už už něco peprného odpovědět, ale v pootevřeném okně sousedního domu se nepatrně pohnula záclona. Někdo poslouchal a nenápadně vykukoval.

Babička znervózněla, a tak jen přidušeně sykla: „Ale prosím tě, Lumíre, nestarej se! Radši už konečně odemkni!“

Pan Šimáček nejistě pokrčil rameny a začal šátrat po kapsách. Když otevřel dům, stěhováci si plivli do dlaní a babička se pokřižovala.

„Všichni pravou nohou, mládeži! Přináší to prý štěstí.“

Stěhováci klopýtali po úzkém točitém schodišti. Táhli těžkou vyřezávanou skříň do prvního patra a zcela neprofesionálně nadávali.

„Doprčic, to je kšeft!“

Starší stěhovák si v náznaku odplivl.

„A to musíme chytit zrovna my! Nevím, jestli se tady s tím krámem vůbec vytočíme.“

Babička s Bobíčkem se šikovně provlékli kolem nich a takticky se stáhli do kuchyně, kde hodlali v závětří přečkat, než se přežene nejhorší.

Kuchyně působila prozatím dost ponuře. Stěny byly zašlé a kromě nemoderní kuchyňské linky, sporáku a zapomenutého štokrlete zde už nic nebylo.

Babička se zaujetím lovce pokladů prohledala všechny zásuvky a když nic zvláštního nenašla, usadila se na štokrleti a pohodlně si natáhla nohy. Drbala Bobíčka za ušima, zívala a tvářila se čím dál tím víc otráveněji. Po několika minutách poklimbávání rázně vstala a poupravila si účes.

„Víš, co, kamaráde? Mám skvělej nápad. Zajdeme si někam na kafe a na dortík.“

Mlaskla na pejska a jako duch se s ním vyplížila na ulici.

Prostorný obývací pokoj ozařovala jediná žárovka visící na drátě u stropu. Vrhala ostré světlo na unavené mátohy sedící a klečící porůznu kolem velikých papírových krabic.

Karolína rovnala knihy do regálů a byla tak utahaná, že by nejraději se vším sekla, ustlala si přímo na zemi a spala. Když vylovila z krabice hromádku dětských knih, hlasitě zívla.

„To by si měl uklidit Lůďa k sobě do pokojíčku."

Paní Šimáčková sebou zděšeně trhla, přestala vybalovat broušené skleničky a obrátila hlavu k manželovi.

„Kde ten kluk vlastně je? Teď si uvědomuji, že jsem ho celé odpoledne neviděla."

Karolína přidušeně vyhrkla: „No nazdar! Já taky ne!"

Pan Šimáček si nejprve uvážlivě odkašlal, aby zahnal nervozitu a ukázal rodině, že má všechno pod kontrolou, navyklým pohybem si popostrčil brýle na nose a pod palbou zoufalých pohledů ženy a dcery dost nepřesvědčivě vykoktal: „No, kde by asi tak měl být? Samozřejmě s babičkou! Jako vždycky! Místo, aby nám pomohli, tak courají jako lordi někde po procházkách."

Nervózní úvahy přerušil známý psí štěkot. Paní Šimáčková přiskočila k oknu a ještě stačila zahlédnout babičku, jak vchází do domu. Hlasitě si oddechla. Lůďa s Bobíkem šli určitě napřed, pomyslela si s úlevou.

Paní Šimáčková vyběhla na chodbu, nahnula se dolů přes zábradlí a zakřičela: „Mami, kde jste tak dlouho? Pojďte se všichni najíst!"

Bobíček se nedal dvakrát pobízet. Přiřítil se po dvou schodech a snaživě podal paničce pac. Paní Šimáčková si s ním roztržitě potřásla tlapkou a pak kategoricky dodala: „Jo, mami a připomeň Lůďovi, ať si umyje ruce!"

Babička přišla do obývacího pokoje již převlečená do dlouhých domácích šatů s indickým vzorem a trochu provinile se rozhlédla kolem sebe.

„Vy už budete mít vybaleno? Samozřejmě jsem taky chtěla pomoct, vždyť mě znáte, ale myslím, že dnes došlo k úplnému dimenzionálnímu vypnutí energie. Jsem úplně grogy.“

Zvedla natažené dlaně, přiblížila je k sobě na několik centimetrů a zase je oddálila.

„Vidíte? Je to úplná katastrofa. Necítím vůbec žádnou energii.“

Pan Šimáček si netrpělivě odfrkl.

„No dobře. Nic se neděje. Ale kde jste nechala Lůďu?“

Babička vyvalila oči.

„Co to zase povídáš za blbosti, Lumíre? Kde bych ho měla nechávat? Od dopoledne jsem ho neviděla!“

Teď už přestávaly všechny žerty, neboť byla opravdu pořádná černočerná tma.

Na schůdcích před panelákem seděl drobný devítiletý chlapec schoulený do klubíčka a cípkem rukávu si otíral proud slz, který se mu řinul po tvářích. Občas zvedl pohled k temnému oknu ve druhém patře, jakoby čekal, že se za ním rozsvítí světlo, ale v hloubi duše moc dobře věděl, že je to marné.

Odjeli a na mě zapomněli, přemítal. Nebo to udělali schválně, protože jsem moc zlobil? Už mě nikdo z nich nechce?

Položil hlavu na kolena, a přestože se snažil co nejvíce zachumlat do svetru, cítil, jak ho začíná roztřásat zima. Také žaludek se s hlasitým kručením hlásil o své. Sáhl do kapsy a vytáhl z ní zbytek polomáčených sušenek, co si dopoledne koupil v samoobsluze. Čokoláda se v kapse roztekla a slepila jednotlivé úlomky a drobky v nevábnou hmotu. Na okamžik zaváhal, ale hlad byl silnější.

Od přerostlého keře na trávníku se odlepil malý pružný stín a s tichým zamňoukáním se rozeběhl k chlapci. Otřel se mu o nohy a začal příst.

Lůďa si otřel oči.

„Taky máš hlad, viď? A taky jsi opuštěná.“ Rozdělil sušenky přesně na dva díly, svoji část si nasypal do pusy a zbytek naservíroval kočce na schůdek.

Kočka jídlo opatrně očichala a s grácií dámy ochutnala první sousto.

Na ulici zaskřípěly brzdy. Z bílého auta vyskočily dvě postavy.

Hluboký mužský hlas zakřičel: „Lůďo! Chlapče! Jsi tady?“

Dívčí hlas se chvěl strachem.

„Bráško, ozvi se! Lůďo!“

Chlapec pomalu vstal, oprášil si kalhoty a zvedl kočku do náruče.

„Neboj,“ pošeptal jí. „Já tě tady nenechám. Půjdeš se mnou k nám domů.“

„Vy jste se snad všichni úplně zbláznili,“ zlobila se naoko paní Šimáčková, když se předtím náležitě přivítala se svým ztraceným a znovu nalezeným synkem. „Co budeme dělat s kočkou? Vypadá příšerně a určitě má blechy!“

„Náhodou je moc krásná a navíc, když jste mě všichni opustili, tak to byla na celém širém světě moje jediná kamarádka,“ hájil zubožené zvíře Lůďa a ještě pevněji je přitiskl do náruče. „Mám ji doopravdicky moc rád!“

„Ale, prosím tě, vždyť ji znáš sotva dvě hodiny!“

„To nevadí. Stejně ji mám rád!“

Do situace se vložila babička. Hrábla kočce do kožíšku a kategoricky rozhodla: „Nejdřív odblešit, potom uvidíme, co dál.“

Paní Šimáčková už na ústupu ostentativně vzdychla.

„To jsem mohla čekat! Ale co když ji Bobíček zakousne?“

Babička se málem urazila.

„Náš Bobíček? Vyloučeno! Ten má totiž na rozdíl od některých jiných členů rodiny skutečně slušné vychování.“ Slovo –skutečně–

babička nápadně zdůraznila a zcela nepokrytě při tom zírala na svého zetě.

Pan Šimáček nadskočil, ale dál dělal jakoby nic.

„Zítra ji zavezu k veterináři, ať se na ni podívá," pravil po chvilce váhání škrobeně. „Nakonec, k baráku kočka patří, že jo."

Lůďa se rozzářil a líbnul kočku za ucho.

„A bude se jmenovat Silvinka."

Kapitola druhá

Osudová nehoda

Lůďa klopýtal po chodníku vzhůru Nerudovou ulicí a skoro se ztrácel pod těžkou školní brašnou, kterou vlekl na zádech.

Za ním poskakoval chumel rozjívených kluků.

„Luděček – blbeček! Luděček – blbeček!“

Lůďa se otočil, chtěl něco říct, ale jeden z kluků po něm hodil nahnilé jablko. Rozprsklo se o chlapcovo rameno a kousky ulpěly i na jeho blonďatých rozcuchaných vlasech.

„Táhni, odkud jsi přivandroval! My tě ve třídě nechceme!“

Největší kluk z party se předváděl před dvěma dlouhovlasými spolužačkami, které celou situaci sledovaly z bezpečí protějšího chodníku.

„Kluci, nechte ho!“ zavolala hezčí z nich, ale druhá do ní šťouchla, něco jí pošeptala a obě se rozesmály.

Lůďa svěsil hlavu a přidal do kroku. Za ním vřeštící skupinka.

Další z kluků si přisadil: „Zkus zejtra přijít! Rozbijeme ti držku!… Hele, kluci, jak zdrhá!“

Lůďa si otřel hřbetem ruky nos a chabě odtušil: „Strachy žeru asfalt!“

„Chci zpátky domů! Chci do své třídy!“

Lůďa stál uprostřed vyklizeného sálku v přízemí domu a sledoval otce balancujícího na štaflích s malířskou štětkou v ruce. Všude okolo byly cákance bílé barvy, bělobu měl pan Šimáček dokonce i ve vlasech a na brýlích.

„To jako myslíš, že mě osobně to tady baví?“ zahulákal otec od stropu a snažil se na štaflích udělat úkrok stranou. „Ani náhodou! Ale tvá vzácná matka tady chce mít prodejní galerii. Já jsem se o žádný

barák neprosil. Já tedy ne! Kdyby bylo po mém, tak bych to okamžitě prodal.“

„Tak to, prosím tě, prodej,“ žadonil syn. „Vrátíme se do našeho bytu.“

Pan Šimáček se zamračil a znovu namočil štětku do plechovky s barvou. Současně se pokusil přesunout na štaflích o půl metru dál.

Štafle mu na mokré podlaze podjely a než stačil cokoliv udělat, složily se stranou a padly i s ním na bok. Barva z plechovky se rozprskla po zemi a část z ní pokropila i Lůďu. Ten se vrhl k otci a zděšeně mumlal: „Tati, nestalo se ti nic? Počkej, já ti pomůžu, ano?“

Pan Šimáček si tápavě ohmatal brýle, které mu visely na půl žerdi jenom na jednom uchu a znovu si je nasadil.

„Doprčic, to byla šlupa.“

Lůďa si klekl vedle něj na zem.

„Nemáš něco zlomeného? Radši zavolám maminku, ať se na tebe podívá!“

„Nikoho nevolej, opovaž se!“ Pan Šimáček se rázem probral ze strnulosti a pokusil se s hekáním vstát.

Nezvyklý rámus v místnosti přilákal Bobíčka. Obrovskými skoky lítal kolem dokola po místnosti a řval jako lev. Tlapy mu na mokré podlaze podkluzovaly, a tak bral zatáčky smykem. Když ho to přestalo bavit, vyřítil se z místnosti a vyběhl po schodech do prvního patra. Za ním zůstala cestička z bílých otisků tlapek.

„Klasickej Šimáček,“ odtušila babička jedovatě a vrhla rychlý pohled na dceru. „Než by vybílil jednu ubohou malinkatou cimřičku, tak si radši zlomí nohu. Co si teď, prosím tě, Anežko, počneš? Všechno ti nechal na krku!“

Babička s paní Šimáčkovou seděly v obýváku u stolu a ze starožitných hrnečků distinquovaně upíjely kávu.

Paní Šimáčková do sebe hodila poslední hlt a nervózně popotáhla cíp vyšívaného ubrusu.

„Asi budu muset sehnat nějaké řemeslníky.“

„Ale kde, děvče ubohý, kde? No řekni? Všude je to samej podvodník. Odfláknou práci a ještě neví, co by si za to napočítali!“

Paní Šimáčková s babičkou se na sebe bezradně podívaly a hluboce vzdychly.

Po chvilce mlčení paní Šimáčková chabě poznamenala: „No co… V nejhorším to vymaluju sama.“

Babička hlasitě zafuněla, napůl znechuceně a napůl vítězně protočila oči k nebi a spráskla ruce.

„A je to tady. Já jsem to věděla!“ Zamračila se a o poznání přísnějším tónem dodala: „Ale taky jsem tě včas varovala. Už před svatbou! Jen si vzpomeň!“

Po dlouhé době bylo zase jednou slušné počasí. Každý, kdo mohl, si užíval slunečného odpoledne. Každý kromě Lůdi. Ten postával jako zvadlá lilie u okna v obývacím pokoji a ztrápeně hleděl přes záclonu ven na ulici.

V celém domě bylo nezvyklé ticho podbarvené pouze strašidelným tikáním starých sloupkových hodin po prastrýci. Lůďa si připadal jako ve vlastní hrobce. Se směsí lítosti a závisti vzpomínal na bývalé kamarády ze sídliště, kteří teď odpoledne určitě čutají někde na plácku fotbal a náramně se baví. Kdyby věděl kudy, hned by se za nimi rozeběhl.

V předsíni práskly dveře. Dům se rozdrnčel Karolínininým smíchem, kterému zdatně sekundoval babiččin hrdelní řehot.

„To bys, děvče, zírala, jak se ta bába vymustrovala. Stará jako Metuzalém a narazí si minisukni!“

Karolína mrskla batůžek s učením vedle věšáku a zula si boty.

„Ale, babi, jestli má pěkný nohy, tak co?“

„Prosím tě! Nedělej si legraci! Před čtyřiceti lety možná. Jenže teď je má hubený jak dráty do betonu. Opravdu nevím, co na ní všichni ti dědci z jógy vidí.“ Babička otráveně hekla a zavrtěla hlavou.

Karolína ještě celá rozchechtaná vrazila do obývacího pokoje a zůstala překvapeně zírat na bratra.

„Co tady, prcku, děláš? Proč nejsi venku?“

Lůďa vzlyknul a obrátil se k ní zády. Upřeně hleděl z okna a přitom chmurně popotahoval nosem.

„A s kým, ty chytrá?“

Karolína bezradně pokrčila rameny.

„No, já nevím. Snad s někým ze třídy.“

Lůďa si otřel oči, pootočil hlavu k sestře a s nadějí v hlase se zeptal: „Nechceš si se mnou zahrát šachy nebo dámu?“

Karolína jen nepatrně zaváhala.

„Sorry, bráško. Mám spicha s holkama.“ Prohrábla si vlasy a skoro utekla do svého pokoje.

Lůďa svěsil ramena a vydal se za babičkou.

Stará dáma si zrovna nasazovala paruku. Všelijak se nakrucovala před zrcadlem, ale stále nebyla spokojená.

„Jdu na jógu,“ zamumlala se sponkou v puse. „Proč taky někam nejdeš?“

Lůďa se uvelebil v křesle a pozoroval, jak si babička umně vykroužila ústa rtěnkou a na uši si připnula klipsy.

Babička zachytila jeho pohled a trochu omluvně poznamenala: „To víš, v mém věku už člověk musí být elegantní.“ Uličnicky mrkla na vnuka a dodala: „Co bych za to dala, kdyby mi bylo o padesát let míň.“

Lůďa se kousl do rtu a šeptl zamyšleně: „Furt lepší, než chodit tady do tý blbý školy. Já bych chtěl být radši v důchodu… A ty by ses mi mladší ani nelíbila. Takhle ti to moc sluší.“

Babička vzdychla a štědře se polila kolínskou.

„Nepovídej!“ utrousila a sklepla si z ramene neexistující smítko. „Náhodou, kdybych byla mladá a fešná, tak bych si teď mohla někam vyrazit a sbalit šikovného řemeslníka. Nutně totiž potřebujeme někoho, kdo by nám pomohl předělat přízemí na galerii. S tvým otcem počítat nemůžeme. Bůh ví, jak ještě dlouho bude ležet s tou nohou v nemocnici.“

Stará dáma mávla rukou, přiblížila obličej na několik centimetrů k zrcadlu a smutně si přejela rukou vrásčitou tvář.

„Jenže elixír mládí neexistuje!“

Kapitola třetí

Kniha prokletých bytostí

Babička se zastavila na chodníku před domem, zamávala do okna a svižným krokem odkráčela směrem k Malostranskému náměstí.

Lůďa zabouchl okno, zatáhl záclonu a otráveně sebou plácl do křesla.

Na gauči podřimovala černá kočka a na zemi v uctivé vzdálenosti od ní Bobíček.

Chlapec ho zamlaskáním přivolal k sobě.

„Škoda, že nejsi kluk. Tady v ulici nemám žádného kamaráda a v nové třídě se mnou taky nikdo nemluví."

Pes se opřel tlapkou o Lůďovu nohu a hleděl mu do očí tak soustředěně a moudře, jakoby mu rozuměl každé slovo. Když zahlédl na chlapcově tváři slzu, vyskočil a hlasitě zakňučel. Kočka se lekla a jako blesk vystřelila z místnosti. Bobík se vyřítil za ní.

„Bobíčku, co to děláš? Nech ji!" křičel Lůďa a běžel za nimi. „Okamžitě se vrať!"

Vyběhl otevřenými dveřmi na chodbu a pak po dvou schodech k půdě, odkud se ozývalo zběsilé vrčení a prskání.

Na posledním schodu stála naježená Silvinka, záda do oblouku a packou s vytaženými drápky sekala proti Bobíkovi. Ten sice poskakoval s vystrčeným zadečkem kolem ní a temně mručel, ale bylo vidět, že se jenom královsky baví.

„Fuj, Bobíku!" okřikl ho chlapec rozzlobeně. „Že se nestydíš. Nech ji a koukej mazat domů!"

Pes se oklepal a neochotně se odplížil pryč.

Lůďa zvedl kočku do náruče, sedl si s ní na schody a hladil ji po uhlově černém kožíšku. „Neboj, Silvinko," uklidňoval ji, „on ti fakt nechtěl ublížit. Jenom si chtěl hrát."

U vrcholu schodiště za chlapcovými zády byla dvířka, dřevěná a oprýskaná. Lůďa by mohl jen těžko vysvětlit, čím ho v tu chvíli tak mocně přitahovala. Vstal a zkusmo zmáčkl masivní kliku. Šlo to ztuha, ale dveře se se skřípěním pootevřely. Lůďa se po krátkém zaváhání protáhl dovnitř.

Ovanul ho čerstvý závan větru. Několik holubů v panice zaplácalo křídly a vylétlo malým rozbitým okénkem ve vikýři ven.

Půda tonula v pološeru a byla plná různého harampádí a pavučin. Uprostřed stály dvě prastaré zaprášené skříně a o jednu z nich byl opřen starodávný dětský kočárek, tak z konce devatenáctého století. O kus dál ležela změť všeho možného. Lůďa zde zahlédl odložené střevíce, rozbitou dětskou panenku i kulisy k loutkovému divadlu.

Za skříněmi se válelo několik překocených vyřazených židlí, nejrůznějších tvarů a barev. Mezi nimi i jedno vyřezávané křeslo s potrhaným vyrudlým čalouněním.

Lůďa se pokusil otevřít skříně, ale obě byly zamčené. Klíče chyběly. Chvíli bezmocně lomcoval zavřenými dvířky, ale potom dostal nápad. Prohledal odložené věci a měl štěstí. Našel železnou tyč. Její hranu vsunul zespodu pod dvířka a zapáčil. Dřevo zaúpělo a skříň se se zívnutím otevřela.

V policích uvnitř byly srovnány štosy starých zatuchlých novin a časopisů. Mezi nimi i několik knih.

Lůďu zaujala největší z nich, trochu špinavá, se zažloutlou hranou listů, ale i s dobře patrným obrázkem na titulní straně.

S námahou ji vytáhl ze skříně a podivil se, jak je těžká. Staré odrbané křeslo oprášil z nejhoršího a přivlekl je blíž k oknu. Posadil se a začal v knize listovat.

Nejvíce ho zaujaly obrázky. Nebylo jich moc, ale zato byly veliké přes celou stránku a krásně kolorované. Postavy na nich byly vyobrazeny s takovou pečlivostí a věrohodností, že měl Lůďa pocit, že se každou chvilku pohnou a promluví.

Kniha prokletých bytostí, přečetl si na obalu.

„Proč prokletých?“ podivil se. Rukávem se pokusil setřít prach z titulního obrázku a když to moc nešlo, trochu na něj plivnul a znovu ho očistil.

Na obrázku byla vyobrazena starodávná alchymistická laboratoř plná podivných křivulí a baněk. Uprostřed trůnil velký bytelný stůl, do posledního místečka zaplněný záhadným zařízením. Nad ním se skláněl starý hubený muž v hnědém ošumělém plášti.

„Páni,“ vydechl Lůďa obdivně. „Dal bych nevím co za to, kdybych měl taky takovou laboratoř. Jenže táta mi nechce koupit ani ‚Malého chemika‘.“

Dlouho studoval obrázek i všechny vyobrazené přístroje a přitom mimoděk oslovil namalovaného alchymistu.

„Škoda, že mi nemůžeš říct, nad čím bádáš.“

Postava na obrázku sebou trhla a pomalu zvedla hlavu. Na Lůďu se upřely vlídné oči plné dobroty a měkký hlas odpověděl: „A proč bych nemohl, milý příteli?“

Lůďa vytřeštil oči a natáhl ruku k obrázku. Prsty sáhly do prázdna a Lůďa náhle viděl sám sebe, jak stojí vedle starce v laboratoři u stolu.

„Fuj, to jsem se lekl! Kde to jsem? A kdo jste vy?“

Stařec se usmál a kultivovaným hlasem nevzrušeně odpověděl: „Neboj se. Jsem magistr Jan. Vyrábím elixír nesmrtelnosti.“

Lůďa se trochu uklonil.

„Těší mě. Já jsem Lůďa Šimáček. Ze třetí A.“

Alchymista se vlídně pousmál.

„Je mi ctí, mládenče. Doufám, že se ti u mě líbí.“

Lůďu přemohla zvědavost. Opatrně sáhl na jednu z ampulí.

„Na co tady máte tolik nádob?“

„Potřebuji je. Výroba elixíru nesmrtelnosti je totiž nesmírně složitá a delikátní. Změníš nepatrně poměr ingrediencí nebo cokoliv jiného a celá práce je vniveč. Stále znovu začínám a pořád to není ono.“

„Ale proč zrovna elixír nesmrtelnosti?“ podivil se Lůďa. „Elixír mládí neumíte?“

Stařec užasl.

„Na co zrovna ty potřebuješ elixír mládí? Vždyť jsi téměř pachole!“

„Já ne. To babička!“ Lůďa se rozpačitě usmál a pokrčil rameny. „Chtěla by být o padesát let mladší.“

Stařec přilil do jedné z křivulí několik kapek modravé tekutiny a zamyšleně pozoroval oblak dýmu, který se z ní vyvalil. Váhavě připustil: „Elixír mládí jsem nikdy nezkoušel, ale znám někoho, kdo ho umí vyrobit. Jenom nevím, jestli ti to k něčemu bude.“

Lůďa vyjeveně vyvalil oči.

„Já jsem myslel, že něco takového vůbec není možné. Že jsou to jenom pohádky.“

„Copak o to. Ono by to snad šlo. Jenže žena, o které mluvím, byla už před třemi sty lety dost divná. Celé roky s nikým nepromluvila. Dokonce i když ji přivlekli na hranici, tak mlčela a neřekla ani slovo.“

Lůďa se zatvářil zcela nechápavě.

„Na jakou hranici?“

Stařec nejistě zamžikal očima, otočil se k Lůďovi zády a začal trochu zbytečně přehrabovat změť věcí na polici. Místo odpovědi vyhýbavě zabrumlal: „To je na dlouhé vyprávění. Když bude chtít, tak ti to řekne sama.“

Lůďa se rozpačitě zasmál.

„Říkal jste, že jí je už tři sta let? To nejde! Lidi žijí sotva do sta. Povídala to naše paní učitelka!“

Alchymista si promnul bílý plnovous a bez dalšího vysvětlení trochu záhadně podotknul: „Jenže někdy je všechno jinak. Jsou věci mezi nebem a zemí, o kterých nemá většina lidí ani potuchy.“

Lůďa dychtivě vyjekl: „Fakticky? A co třeba? Tajný věci mě vždycky děsně bavily!“

Alchymista zvedl ze stolu kádinku, opatrně protřepal její obsah a znovu ji položil na své místo. Po krátkém zaváhání do ní namočil špičku malíčku a olízl. Spontánně vyjekl a otřásl se.

„Brr! Myslím, že to zase není ono.“

„To je škoda. Můžu taky ochutnat?“

Alchymista rázně zavrtěl hlavou.

„Radši ne. Mohlo by ti být špatně. Bůh ví, jaké to má účinky.“

Lůďovi bylo starce líto.

„To mě mrzí, že se vám to zase nepovedlo.“

Alchymista mávl zklamaně rukou, ale pak se mu oči znovu rozzářily jako hvězdy.

„Nevadí. Jsem si jist, že to jedou vyjde. Dám lidstvu elixír života. Lidé se zbaví strachu z umírání a ze smrti.“

Lůďa stísněně hlesl: „Já jsem ještě nikoho doopravdicky mrtvého neviděl. Když je něco takového v televizi, tak se radši koukám stranou. Babička říká, že to není nic pro děti.“

Stařec si popotáhnul vous.

„Je vidět, že tvoje babička je moudrá žena. Pak ale nechápu, proč touží po elixíru mládí? Co já vím, ještě nikomu nic dobrého nepřinesl.“

Lůďa pokrčil rameny a důvěřivě pohlédl starci do očí.

„Naše babička si s tím určitě poradí. Hlavně, aby se nám to podařilo sehnat.“

Stařec pár okamžiků opětoval chlapcův pohled a se stínem nesouhlasu vzdychnul: „Vidím, že ses opravdu pevně rozhodl. V tom případě mi podej knihu!“

Lůďa položil těžkou bichli na prázdné místečko v rohu stolu. Stařec ji otevřel a jemně cvrnknul prostředníčkem do první popsané stránky.

Alchymistickou laboratoří se rozezněl tichý šum desítek lidských hlasů. Útržky sotva srozumitelného hovoru se rychle střídaly s řinkotem zbraní, vzdáleným smíchem a vzdechy plnými smutku.

Současně se začaly stránky knihy prudce otáčet, jako by jimi listovala neviditelná ruka, až se zastavily u kolorovaného obrázku zamračené stařeny zahalené do starého vlňáku.

Alchymista chvilku váhal, než se ji odhodlal oslovit.

„Sestro,“ šeptl nejistě. „Odpusť, že tě ruším. Vím, že nade všechno miluješ klid a samotu. Tento chlapec nás však požádal o pomoc

a vzhledem k tomu, že je první, komu se s námi podařilo navázat kontakt, je naší povinností mu všestranně vyjít vstříc.“

Lůďa nesměle pozdravil: „Dobrý den.“

Žena zavřela oči a pevně semkla víčka.

„Víš, že nesnáším děti,“ zachraptěla. „Vždycky byly pro mě jenom zdrojem utrpení. Když už musím s někým mluvit, ať je to žena. Stará, jako jsem já.“

Lůďa jí pln dychtivosti skočil do řeči.

„Ale já jsem tady kvůli naší babičce! To ona potřebuje vaši pomoc.“

Stařena pootevřela oči na úzkou škvírku a podezřívavě zasyčela: „Pak tedy mluv! Ale varuju tě! Jestli mě podvedeš, zničím tě.“

Kapitola čtvrtá

Strašidelná návštěva

Lůďa stál na chodníku před domem a netrpělivě se rozhlížel kolem sebe. Měl napjatý obličej.

Po ulici spěchalo pár neznámých lidí, ale ta, kterou by si přál zahlédnout, nikde nebyla.

Paní Šimáčková mezi tím naskládala tašky s jídlem a dalšími nezbytnostmi do kufru auta. Když byla hotová, stiskla krátce klakson, aby přivolala ostatní členy rodiny.

S výjimkou babičky byli všichni sportovně oblečeni a Karolína táhla na vodítku Bobíčka.

„Opravdu nechceš jet s námi, maminko?“ naléhala paní Šimáčková na babičku. „Nebude ti tady smutno? Na chatě by ses prima provětrala.“

Babička odtušila na oko dotčeně: „Prosím tě, děláš, jako kdybych už nebyla svéprávná. Dva dny snad beze mne vydržíte a já si aspoň trochu odpočnu.“ Vrhla na dceru povzbuzující pohled, podrbala Bobíčka za ušima a otočila se k Lůďovi, který se zklamaně rozhlížel ulicí, jakoby někoho čekal.

„Nějaký problém?“ zeptala se.

„Problém? Ne! Jenom si říkám, že bude určitě pršet. Já na tvém místě bych rozhodně zůstal doma.“

Babička mu něžně prohrábla vlasy.

„Ty náš malej mudrlante. Radši si nastup, ať tě tady zase nezapomenou.“ Lůďa se ještě naposledy rozhlédl ulicí a otráveně si vlezl na zadní sedadlo vedle Karolíny. Paní Šimáčková políbila matku a usedla za volant.

Auto se rozjelo. Babička usilovně mávala, dokud nezmizelo v ostatním provozu.

Když se vrátila domů a zabouchla za sebou dveře, ulice se začala nápadně rychle vylidňovat.

Jakmile dozněly kroky posledních chodců, od zdi vedle výklenku se sochou dívky se odlepila mírně shrbená ženská postava. Vypadalo to, jakoby vyšla přímo ze zdi. Byla celá v černém a řídké šedivé vlasy měla sepnuté do nepořádného uzlu. Krátce si oklepala z ramen poprašek omítky a vykročila k domku Šimáčkových.

„Dobrý den. Přejete si?“ Babička nedůvěřivě zírala na podivnou návštěvnici, která před chvílí zabušila na dveře jejího domku.

Stařena si babičku přeměřila od hlavy až k patě a pokusila se o úsměv.

„Pozdrav pánbu. Přišla jsem se vám představit a přivítat vás v naší ulici.“

Babička o krok ustoupila a zakoktala: „To je od vás milé. Vy bydlíte tady někde v sousedství?“

Stařena nečekala na pozvání a provlékla se kolem ní dovnitř. Celkem bez zájmu se rozhlédla a upřela na babičku uhrančivý pohled.

„Koukám, že už jste se zabydleli.“

Babička jako zhypnotizovaná brebentila: „Ano. Ale to víte, ještě tady bude fůra práce. Dcera chce předělat přízemí na výstavní galerii.“

Stařena, aby řeč nestála, uznale zamručela: „Hmmm…“

„No jo,“ pokračovala babička ustaraně. „Jenže momentálně nemáme dost peněz na řemeslníky a Šimáček, teda jako můj zeť, leží se zlomenou nohou ve špitále.“

Stařena si nenuceně odchrchlala.

„Co já vím, tak na zlomenou hnátu bylo odjakživa nejlepší kostivalové mazání. Příště vám trochu přinesu.“

Babička se zmohla na chabý odpor.

„To přece od vás nemůžu chtít! Dneska je všechno tak drahé.“

Stařena si ji ironicky přeměřila a decentně si odplivla do kouta místnosti.

„Drahé? Stačí jenom čtyři větší kořeny kostivalu vykopané těsně po západu slunce u bažiny a trocha krysího sádla. Smíchá se to, povaří, přecedí přes klůcek z košile oběšence a ...“

Babička se stísněně zasmála.

„Z oběšence? No, co se mě týče, já nejraději chodím pro masti do lékárny.“ Popošla blíž ke schodišti a čistě ze slušnosti se zeptala: „Nepůjdete chvilku dál? Můžu vám něco nabídnout?“

Obývacím pokojem plným knih, květin a starých obrazů se rozléhal bouřlivý smích. Dvě staré ženy seděly v pohodlných křeslech, popíjely bylinný likér a navzájem si líčily své tristní zážitky s muži.

„No jen si ho představte. Hlava jako koleno, čtyři brady, infarkt na jazyku a mně klidně řekne, že prý jsem pro něj moc stará. Dědek jedna plesnivá. On si snad myslel, že o něj stojím.“

Stařena se zájmem povytáhla obočí.

„A byl aspoň majetnej?“

Babička se zalykala těžce potlačovaným vztekem a pocitem ponížení.

„Ten? Prosím vás! Obyčejnej chudej důchodce. Z mé strany to byl výhradně soucit. Nic jiného.“

Stařena ji zamyšleně pozorovala a její tvrdá tvář jihla soucitným porozuměním. Začala potichu a ze začátku i se značným sebezapřením vyprávět.

„Jó, s chlapama byla vždycky potíž. V každý době. To za mnou, když jsem ještě byla mladá a pohledná, dolejzal starej mlynář. Byl vdovec a měl čtyři děti jako obrázky.

Stařena vzdychla a sípavě se nadechla.

„O něj jsem moc nestála, ale ta drobotina mi učarovala. Zvlášť ten nejmenší – Kryštůfek. Byly mu sotva tři roky. Hned jsme si padli do oka. Milovala jsem ho jako vlastní dítě.“

Stařena se odmlčela a zavřela oči.

„Dva dny před svatbou jsem se k nim šla podívat, on mi utíkal naproti a spadl do náhonu. Matýsek, to jako ten nejstarší, ho chtěl vytáhnout a než jsem k nim doběhla, utopili se oba. Ach bože, taková hrůza.

Vdova Krejcarka, která si na mlynáře už nějaký čas brousila zuby, začala tvrdit, že je to všechno moje vina. Že prý jsem je oba utopila, protože jsem se o ně nechtěla starat. Čeládka ze mlýna a ostatní lidé z vesnice se k ní přidali a vyhnali mě z mé rodné vesnice pryč. Byla jsem ráda, že jsem vůbec zachránila holý život. Zřídili mě tak, že by mě nebožka vlastní máma nepoznala. Mlynář se na to klidně díval a na dovršení všeho mě proklel…“

Stařeně se zadrhl hlas. Vstala, přistoupila k oknu a nevidoucíma očima zírala do ulice. Babička se ji neodvážila rušit.

Když se stařena vzpamatovala z pohnutí, pokračovala ve vyprávění.

„Od té doby se mnou nikdo nepromluvil ani slovo, a tak jsem celé roky žila jako poustevník v chatrči v lese. Většinu času jsem věnovala vaření elixíru mládí. Věřila jsem, že mě zase změní v krásnou mladou dívku a já odejdu někam daleko, kde mě nebudou znát. Vdám se a budu mít své vlastní děti. Strašně jsem po nich toužila.

Když se mi proměna konečně podařila, zahlédl to nešťastnou náhodou okénkem hajný a udal mě inkvizici. Upálili mě jako čarodějnici.“

Poslední slova stařena už jenom šeptala.

Babička na ni nevěřícně zírala celá v zajetí podivného příběhu. Po několika vteřinách se probrala jakoby z těžkého snu a nevesele se zasmála.

„Měla byste psát beletrii. Vyprávěla jste tak poutavě, že bych vám málem uvěřila. Ještě štěstí, že je teď jiná doba. Úplně mě obešel mráz.“

Babička pohybem ruky nabídla stařeně sušenky a dodala rozverně: „I když, na druhé straně, ten elixír mládí bych taky brala. Alespoň bych se mohla starého Šimka zeptat, jestli ví, proč nafoukaní protivní dědci, jako je on, nemohou hrát na schovávanou.“

„Na schovávanou, proč?“

Babička se ušklíbla.

„Protože by je už nikdo nehledal!!“

Obě ženy se na sebe s porozuměním podívaly a rozesmály se. Přitom cítily, jak mezi nimi přeskočila jiskra sympatie.

„Asi se nikdy nesmíříme s tím, že jsme staré,“ vzdychla babička na závěr. „Ale tak jako tak je nám to houby platné.“ Natáhla ruku po karafě s likérem a dolila do skleniček.

Stařena spokojeně kývla hlavou a se strojeným zájmem ukázala prstem na zarámovanou fotografii na stěně.

„To jsou tvoje vnoučata?“

Babička se ohlédla, a tak ani nepostřehla, že stařena rychlým pohybem vytáhla z kapsáře malou lahvičku a do obou skleniček s likérem cvrnkla pár kapek.

„Ano, to je naše Karolína a vedle ní Lůďa. Momentálně jsou s mojí dcerou na chatě,“ odvětila hrdě.

„Nádherné děti. Závidím ti.“

Babička se otočila zpátky k čarodějnici, pozvedla skleničku a pronesla přípitek: „Tak na zdraví. A ať jsme holky jako lusk.“ Hodila do sebe obsah skleničky, otřásla se a na moment zavřela oči.

Když je znovu otevřela a zavadila pohledem o svoji ruku, úplně zkameněla.

Místo vrásčité kůže s jaterními skvrnami hleděla na jemně modelované zápěstí s hladkou narůžovělou pletí bez jediné poskvrnky, a když plná paniky přiskočila k zrcadlu, zírala do očí mladičké exkluzivní krasavice.

„Přece jsem se neopila po dvou náprstcích likéru," vyjekla zděšeně. „Nebo se snad ze mě stal na stará kolena cvok?"

Přejela si oběma rukama hladké tváře a na hlavě nahmatala houštinu dlouhých bohatých blond vlasů.

Čarodějnice ji s vlídným úsměškem pozorovala, a když se k ní „babička" s otazníkem v očích obrátila, zvedla i ona svoji skleničku k přípitku. Hodila tekutinu do sebe a téměř okamžitě se změnila v půvabnou asi sedmnáctiletou dívku s nádhernou postavou a černou hřívou vlasů do půl zad.

„Tak co?" oslovila ohromenou „babičku" furiantsky. „Existuje elixír mládí, nebo ne?"

„Babička" místo odpovědi zasípala: „Pane bože! Co budeme dělat?"

Čarodějnice se zasmála.

„V první řadě si opatříme pořádné oblečení. Máte doma něco vhodného?"

„Já …já nevím. Co by to jako mělo být?" koktala „babička" bezradně.

„Co nosí tvoje vnučka? Jestli se nemejlim, tak je nám teď asi tolik, co jí."

„No jo, vlastně… To by šlo. Že jo."

„Babička" se ještě jednou podívala do zrcadla, udělala na sebe pár legračních grimas a v záchvatu radosti se s rozpaženýma rukama roztočila dokola kolem své osy.

V Karolínině pokoji řval na plné pecky magnetofon.

Dlouhovlasá černovláska se kroutila před zrcadlem a zkoušela si superkraťoučkou minisukni.

Blondýnka už byla oblečená a lakovala si nehty. Seděla u toaletního stolku a se zalíbením se zhlížela v zrcadle. Měla na sobě koženou minisukni a sexy halenku s hlubokým výstřihem.

Černovláska se zeptala ustaraně: „Nevíš, jestli má Karolína ještě jedny černé boty?“ Zašátrala ve skříni a vytáhla z krabice černé lodičky na vysokém podpatku.

„To bude to pravé!“ zajásala.

Blondýnka pružně vstala a natáhla k černovlásce ruku.

„Když je nám teď šestnáct nebo sedmnáct, tak si budeme tykat. Já jsem Helena.“

„Magdaléna!“

Dívky si potřásly rukama a černovláska pokynula hlavou k módnímu časopisu rozevřenému na psacím stolku.

„Nikdy bych nevěřila, v čem budou jednou chodit panny vystrojené. Připadám si v tom jako nahá. Nevím, jestli se vůbec odhodlám vyjít na ulici.“

„Babička“ se zděsila.

„Ty chceš jít někam ven?“

Čarodějnice se zatvářila rezolutně.

„Samoty jsme si obě užily až až. Nejvyšší čas vyrazit někam mezi lidi.“ Uličnicky mrkla a dodala: „Tak co říkáš? Kam se vypravíme?“

„Babička“ chvilku váhala, ale pak se rozzářila.

„Pětatřicet let jsem nebyla tancovat. Nebožtík muž na to nebyl. Do společnosti jsem ho musela rvát heverem, tak jsem to po čase vzdala. Jenže teď už asi nebudu nic umět.“

„No a co. Já jsem byla tancovat jenom jednou v životě. S mlynářem. Nějak už to trdlování zvládneme. Když chceš jít tancovat, tak půjdeme!“

„Babička“ se zamyslela.

„Ale kam?“

„Kam chodí tvoje vnučka? Vzpomeň si, kde byla naposled,“ radila čarodějnice a nakrucovala se v rytmu hudby.

„Na diskotéce. Je to každou sobotu kousek odtud.“

Kapitola pátá

Spolužáci málem na pekáči

Zábava byla v plném proudu.

Část mládeže se svíjela na parketu, ale i kolem baru bylo pěkně narváno.

Když blondýnka s černovláskou vešly dovnitř, zůstaly chvilku stát celé ohlušené a dezorientované. Černovláska si leknutím uplivla na podlahu a řekla zděšeně: „Matko boží, co to je? Myslela jsem, že jdeme tancovat. Pojď rychle pryč!“

Blondýnka ji přidržela za ruku.

„Neblázni! Když už jsme tady, tak se trochu rozhlédneme.“

Od barového pultu se odlepili dva hezouni oblečení podle poslední módy a líně vykročili směrem k dívkám.

„Deš si trsnout?“ oslovil černovlásku vyšší z nich.

„Co jestli si jdu?“ Čarodějnice vypadala naprosto zmateně.

„No trsnout, vole.“ Napomádovaný hezoun zavrtěl hlavou a obrátil se ke kamarádovi: „Nějaká natvrdlá nebo co.“

Čarodějnice se podívala na blondýnku a zamračila se.

„Proč mi říká vole? Starej mlynář byl pořádnej hrubián, ale něco takového by z huby nevypustil.“ Vzteky zúžila oči a pohledem plným zášti sekla po mladíkovi. „Dokud se nenaučíš slušnému chování, tak ti budou rozumět jen ti voli!“

Mladík se přezíravě ušklíbnul, obrátil se k černovlásce zády a chtěl oslovit nedaleko stojící dívku s kratičkým červeným ježkem. Místo slov mu vyšlo z úst táhlé zabučení.

Než se probral z šoku, červenovlasá dívka ho zpražila pohrdavým pohledem a ucedila jediné slovo: „Kreténe!“

Čarodějnice chytla „babičku“ za loket a rychle ji odkormidlovala dál k parketu. Pro jistotu se ještě zeptala: „Jsi přesvědčená, že opravdu tancujou? Takhle se totiž za mých mladých let projevovala posedlost

zlým duchem.“ Chvíli zamyšleně pozorovala tanečníky a pak dodala nepřesvědčivě: „Ale na druhé straně – pěnu kolem huby nemají a zdá se, že jsou při sobě.“

„Potřebovaly bychom, aby nás to někdo naučil,“ pípla blondýnka nešťastně. „Já umím tancovat jenom polku, valčík a tango. Kdybych to bývala tušila, tak jsem poprosila vnučku.“

Atletický mladík stojící vedle dívek se očividně dobře bavil.

„Slečny, jsem vám plně k dispozici, a to ve všech směrech. V čem potřebujete doškolit?“

„Babička“ se překvapeně otočila. Přeměřila si drzouna od hlavy až k patě, ale než stačila něco říct, mladík ji uchopil za loket a více méně ji odvlekl na parket.

„Lekce číslo jedna,“ řečnil cestou. „Na partnera se usmíváme, uražené obličeje si necháme na doma.“

Na parketu „babičku“ objal, vykouzlil zářivý úsměv a snažil se vlichocovat.

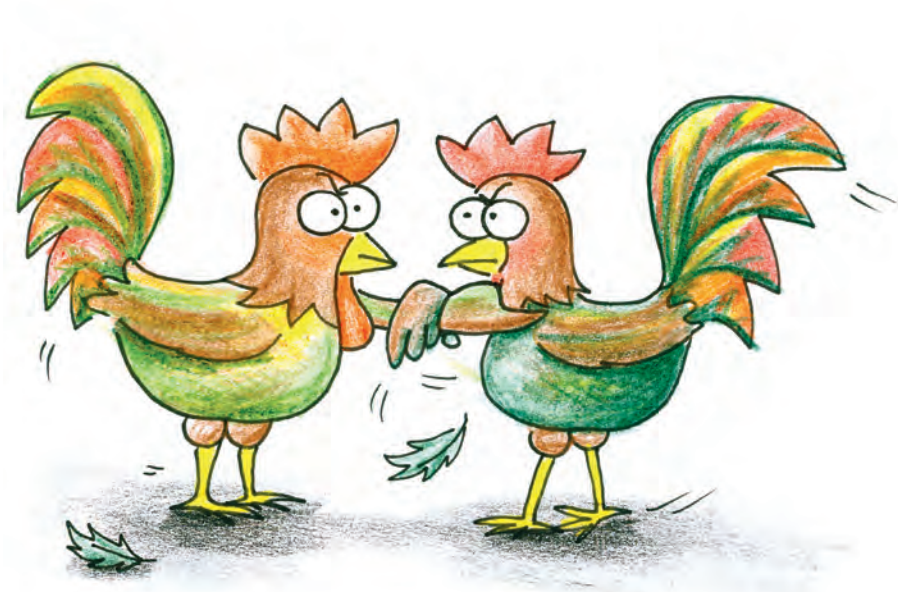

„Možná vám připadám trochu drzej, ale jste ta nejnádhernější bytost, kterou jsem kdy viděl.“

„Babička“ cítila, jak se jí při těch slovech úží dech. Zahleděla se mladíkovi do očí a ani neprotestovala, když ji přivinul blíž k sobě.

„Já jsem Majkl,“ šeptal jí sametovým hlasem do ucha. „Toho času posluchač FAMU, za ňákej ten tejden filmovej režisér. Až budu hledat hvězdu pro svůj první film, určitě se obrátím na vás. Musíte mi ale dát svoji adresu.“

„Babička“ znejistěla, natáhla krk a očima hledala čarodějnici. Zahlédla ji zrovna ve chvíli, kdy se před ní zastavili dva urostlí mladí muži a téměř současně ji požádali o tanec.

„Prozradíte mi, jak se jmenujete?“ naléhal mezitím Majkl.

„Helena,“ špitla „babička“ nesměle.

„Perfektně to k vám pasuje. Natočím s vámi film o trojský Heleně.“ Majkl jako náhodou zavadil rty o její tvář a „babičku“ ovanul hutný mentolový dech.

„Čau, Majkle!“ ozvalo se za ní.

Oslovený sebou trhnul a „babička“ zaznamenala prudkou změnu ve výrazu jeho tváře.

„Kde máš Karolínu?“ pokračoval dívčí hlas škodolibě. „Minule jste byli jako dvě hrdličky a teď jenom zírám a žasnu.“

Majkl neklidně přešlápl z nohy na nohu a zavrčel: „Jela na chatu. Musela matce s něčím pomoct, protože jejich fotr má zlomenou nohu.“

„Babička“ vyvalila oči a zůstala stát jako opařená. Vyhrkla zděšeně: „Myslíte Karolínu Šimáčkovou?“

„Jó,“ odsekl Majkl automaticky a teprve když to dořekl, všechno mu došlo. „Vy se znáte?“ sondoval opatrně.

„Babička“ celá rudá zamumlala: „Celkem zběžně. Ale vím, že je to moc hodná a solidní dívka. Rozhodně si nezaslouží, aby ji nějakej hulvát podváděl!“ Vytrhla se Majklovi z náruče a utíkala pryč.

Majkl se urazil.

„Káča jedna pitomá.“

Čarodějnice zatím stála mezi dvěma chlapci u okraje parketu, střídavě hleděla z jednoho na druhého a zcela nechápavě poslouchala jejich dialog.

„Vodpal! Zařaď se do pořadníku."

„Trhni si, já jsem ji viděl první!"

„Hele, vole, jestli seš míň chápavej, tak ti to zopakuju ještě jednou a pomalejc! Vodpal!"

Čarodějnice zvedla obě ruce před sebe a pokusila se o smířlivý tón.

„Snad to nebude takovej problém. Nejdřív si zatancuju s jedním a pak s druhým."

Bližší z mladíků ji neurvale odstrčil.

„Ty se do toho nepleť! To je mezi námi dvěma."

Čarodějnice zakolísala, div neupadla a její krásnou tvář zohyzdil trpký úsměšek. Odcouvala několik kroků dozadu a sotva slyšitelně zamumlala: „Když se chcete rvát jako kohouti – máte možnost!" Luskla rukou s dlouhými rudě nalakovanými nehty a na kraji parketu stáli místo chlapců dva načepýření kohouti. Okamžitě se do sebe pustili, až z nich lítalo peří."

Ostatní tanečníci přestali tancovat a s úžasem sledovali zápas.

Od pultu se vyřítil barman a odchytil oba soupeře.

„Kde se tu vzali?" radoval se. „Bude z nich prima nedělní oběd. Jsou pěkně vykrmení."

Dívka s kraťoučkým červeným ježkem vyjekla a zděšeně zvedla ruku k ústům. Zastoupila barmanovi cestu a vykřikla: „To nemůžete! Vždyť je to Kamil s Honzou! Chodí se mnou do třídy!"

Barman si ji pohrdavě přeměřil a zavolal na vyhazovače stojícího u dveří: „Novotný, jasně jsem vám řekl, abyste sem nepouštěl žádný feťáky. Okamžitě ji vyveďte!"

Červenovlasá dívka se bezmocně rozhlédla a v náhlém popudu se vrhla k čarodějnici.

„Za všechno může ona!" křičela hystericky. „To je její práce!"

Čarodějnice se rozhlédla kolem sebe a když viděla mlčící zástup, který se začal kolem ní srocovat, zbledla a plna strachu odcouvala ke

stěně. Hlavou jí bleskla vzpomínka na dávný hrůzný zážitek v rodné vesnici z doby před tři sta lety a ona náhle viděla kolem sebe jiný dav. Dav rozzuřených vesničanů ozbrojených holemi a vidlemi, nenávistně řvoucích a nadávajících. Mezi nimi byl i starý mlynář a Krejcarka.

„Zabte ji, mrchu! Na hranici s ní! Je to čarodějnice! Upalte ji!“

„Stařena“ v panice přivřela oči a zakryla si tváře rukama. Současně ale ucítila před sebou rychlý pohyb a „babiččin“ pevný hlas těsně před ní vykřikl: „Zbláznili jste se všichni? Je jednadvacáté století! Kouzla a čáry neexistují!“

Zástup pár vteřin mlčel a potom se z několika míst ozval osvobozující hlasitý smích, který sílil, až se slil v burácivý řehot.

Čarodějnice opatrně otevřela oči a přes „babiččino“ rameno se rozhlédla po lidech.

Všude kolem byly rozesmáté tváře, jenom dívka s červeným ježkem se tvářila zarytě a z úst napomádovaného hezouna stojícího vedle ní vycházelo místo smíchu táhlé bučení.

„Stařena“ se naklonila k „babičce“ a pošeptala jí do ucha: „Jestli se odtud dostaneme se zdravou kůží, tak slibuji, že okamžitě skončím s čarováním.“

Diskžokej pustil další skladbu. Lidé se spárovali a začali znovu tancovat.

Barman s kohouty zmizel někde vzadu.

„Magdaleno,“ vyhrkla „babička“ vyděšeně. „Jestli hned něco nepodnikneš, tak těm klukům zakroutí krkem. Rychle s tím něco udělej!“

Čarodějnice luskla prsty a během vteřiny se ze zadních dveří vyřítili dva rozcuchaní mládenci v potrhaných košilích a tryskem přeběhli sál. Na nikoho se ani nepodívali a prchali pryč.

„Nevím, jak ty, ale já osobně bych šla už radši domů,“ řekla „babička“ zmoženě. „Mám takový nepříjemný pocit, že začínám litovat, že mi zase není devětašedesát.“

„Stařena“ se potutelně ušklíbla.

„Ty už nechceš být mladá?“